

Ballada

KUPOLÁK ÉPÜLNEK-OMLANAK
állván zszibongó kupolák alatt
térden sikongó kupolák alatt
csak hallgatod mit bong a bronzharang

KUPOLÁK ÉPÜLNEK-OMLANAK
gögös pompában feloromlanak
s hiába minden rommá romlanak
ahogy épültek úgy elomlanak
mert hasztalan a pompázó falak
a gyönyörű arányú büszke ív
mi tört az égre bennük? — brong a harang —
mindig a bolond harag
sohsem a szív

KUPOLÁK ÉPÜLNEK-OMLANAK
ép mérnökelmék összebomlanak
s csak brong csak brong
a baljós bronzharang

— Kelemen haj Kőműves Kelemen
rakván mért rakod mégis
azt a falat?

— Ne kísértsen a megölt szerelem
ne zokoghassa vérző hold alatt
„ilyen halálból nem jő kegyelem
lélek nélkül megmondtam Kelemen
a vérrel oltott mész csak mész marad”

A tengernek szorított indián

szállj kenuba!
térdre a tenger előtt!
szegezd
szemed
a láthatárra

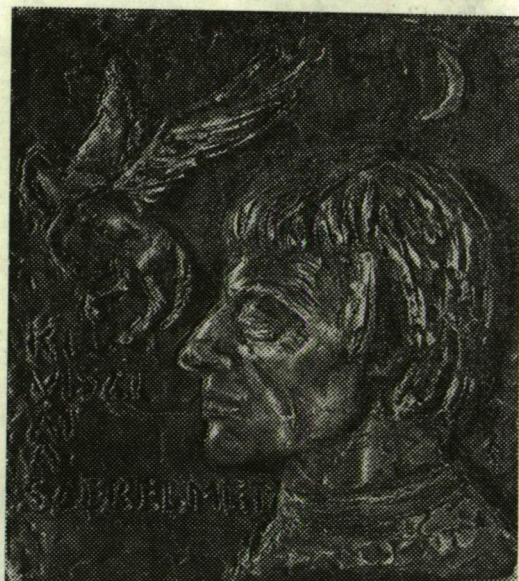
a nap kerek
láva-tavára
— markold az evezőt!

siess!
úgy markold mintha hinnéd
odáig tud röptetni innét
hol egy sugárfejdíszes isten
vár rád hogy utolszor köszöntsön

sós permet veri az arcod
éppoly sós mint a te véred
Kelet-Nyugat mind rezervátum
a tenger szabad csak

a Tenger
a te hatalmas vértestvéred

csejenn
csejenn
merész csejenn
látják az Emberi Lények
golyóütötte mély seben át
föléd emelkedni a lélek
vijjogó totem-madarát
látják mind az Emberi Lények
fehérsörényes ménéken
rohan veled vad vértestvéred
a testvérlelkű végtelen



SZABÓ
IVÁN:
NAGY
LÁSZLÓ